

Llibre il·lustrat | Àngel Burgas & Ignasi Blanch

Ara podem llegir la coneguda història del Reis d'Orient, però en format de tres dimensions

La màgia de tres reis en 3D

Tenim a les mans un *pop-up* català, ideat, enginyat, escrit i il·lustrat per dos autors del país, tot i que per motius de cost en la manufactura s'ha construït a Tailàndia. Lluís Farré i Mercè Canals, juntament amb l'editorial Combel, han iniciat una col·laboració per publicar llibres que tenen en compte la tercera dimensió en el seu concepte (ja siguin desplegable, mòbil o tridimensional, el que es denomina *pop-up* en genèric) i que en aquesta ocasió apliquen a la història de l'arribada dels tres Reis d'Orient al pessebre.

El llibre-objecte-concepte funci-

ona. La història tots la coneixem: un estel crida l'atenció dels tres savis i els guia fins a la cova. Tres savis que viuen en reialmes diferents de trets orientalistes (cúpules, minarets, estanys amb nenúfars, camells...), recorren paratges mig desèrtics i arriben, simultàniament, a la cova de

Els tres Reis d'Orient

Text i enginyeria del paper: Lluís Farré
Il·lustracions: Mercè Canals
Combel
Barcelona, 2008
Pàgines: 12
Preu: 14,50 euros

Betlem i a l'habitació d'un infant d'avui. I és en aquesta successió d'ambientacions on els autors és llueixen: la composició dels diferents nivells de l'espai, que

gràcies a l'enginyeria del paper sobresurten del pla del full, està molt ben aconseguida. Un palau amb finestres, i més al fons una torre coronada amb una cúpula, i més enllà un núvol, i finalment un cel estelat, tot en plans paral·lels que ens transporten inevitablement als teatrets de cartró, tot i que en aquest cas les figuretes ja hi estan incloses.

Il·luminació, ombres i colors

Mercè Canals ha tingut molta cura de la il·luminació, amb un joc atractiu d'ombres, contrast de colors complementaris i unes gammes de freds molt suggeridores, realçades per l'omnipresent estel, la resplendor del qual, gràcies al difuminat d'ordinador, transmet calidesa als paisatges nocturns. El text, uns versos senzills, intel·ligibles i amb rima consonant d'en Lluís Farré, acompanyen de manera natural el lector a través dels espais en relleu de cada pàgina i ens transporten a tots, petits i grans, a la no per coneguda menys il·lusionada nit *realment* màgica.*

AMBAQUELLA ALEGRIA

EVA PIQUER

La terrina de mantega

El tió ha portat a casa una maquineta amb forma de mandarina que presumeix d'endevinar el pensament. Tu penses en una cosa, ella et va fent preguntes (per escrit i en castellà, *of course*), li respones que sí, que no o que depèn i, després d'una vintena d'interrogants resolts, prova d'encertar de quina cosa es tracta. Val a dir que afina bastant.

Hi jugo. És un animal? No. Un vegetal? No. Un mineral? No. Ve en una caixa? No (amb l'excepció de l'enèsima edició especial de *L'ombra del vent*). Es neteja amb freqüència? No (més aviat acumula pols). Es troba en un escriptori? Depèn (al meu n'hi ha uns quants, apilonats de mala manera). Es pot obrir? Sí. Té una closca dura per fora? No (potser té una tapa dura). Està fet de paper? Sí. Pot animar-te? Sí (també pot enfonsar-te en la misèria, pel mateix preu). Ajuda a realitzar tasques? Sí (sobretot els manuals de bricolatge). És més petit que una llesca de pa? No. Serveix per comunicar-se? Sí. A l'utilitzar-lo, se subjecta? Sí. La majoria de la gent l'utilitza tots els dies? No (què més voldria la indústria editorial!). Serveix com a passatemps? Sí (els *bestsellers* d'aeroport són tan sols això, i benvinguts siguin).

El fa servir la policia? No (amb permís dels mossos d'esquadra enganxats a la trilogia de Larsson). Pesa més que una terrina de mantega? Depèn. S'utilitza en els viatges? Sí. El faries servir cada dia? Sí (ni que només sigui perquè m'hi guanyo el sou). Es considera valuós? Depèn. La maquineta fa un primer intent d'encertar-la: em pregunta si estic pensant en un diari. Li responc que no. Ara em demana si la cosa en qüestió s'utilitza a la feina. Li dic que sí (sóc periodista cultural, no pas mossos d'esquadra). Sol ser de colors vius? No. Causa alegria? Depèn. El faries servir a les fosques? No. Ves per on, la maquineta ja ho té clar. És un llibre? En efecte, estimat Watson. Final del joc. Bon any i bones lectures.*

EL POEMA

Ocell

Mercè Rodoreda
Barcelona, 1908-
Girona, 1983

Títol poemari:
Bestiari i altres
poemes
Editorial: Viena

Sobre una branca baixa, silenciós, reposes;
amb les ales esteses has planejat suau,
abans que el teu reialme es desfés de les roses
i en els teus ulls morissin espurnes de cel blau.

T'embriga el silenci, t'inquieten les ombres,
gires el bec esquiu vers l'orient desert;
mai no sabràs per què amb el teu vol aombres
una llenca de terra i una mica de verd.

Ara t'esglaia el vol d'una fulla despresa,
el crit desesperat d'un llunyà ocell de presa
i la nit infinita que plana damunt teu.

Et fascina una estrella dintre l'aigua somorta
i les llances dels joncs, sota la claror lleu
d'aquesta flor d'argent que la tenebra porta.

